

Κεφάλαιο Πρώτο

«Λέγε με Μάρβιν»

Το κουδούνι του ντικταφόν στο γραφείο του Μάρβιν Σουόρζ χτυπάει. Ο ατζέντης του πρακτορείου William Morris πατάει το κουμπί. «Δις Χίμελστιν, για το ραντεβού των δέκα και μισή με ειδοποιείτε;»

«Μάλιστα, κύριε Σουόρζ», ακούγεται η φωνή της γραμματέως μέσα από το μικροσκοπικό ηχείο. «Ο κύριος Ντάλτον σας περιμένει».

Ο Μάρβιν πατάει ξανά το κουμπί. «Μου τον στέλνετε όποτε θέλετε, δις Χίμελστιν».

Όταν η πόρτα του γραφείου ανοίγει, πρώτη περνάει μέσα η νεαρή γραμματέας του, η δεσποινίς Χίμελστιν. Είναι εικοσιενός ετών, με τυπική εμφάνιση χίπισσας. Φοράει λευκή μίνι φούστα, η οποία αναδεικνύει τα μπρούτζινα, δίμετρα πόδια της, και έχει πιάσει τα μακριά, καστανά μαλλιά της σε δύο ινδιάνικες πλεξούδες, οι οποίες κρέμονται στα πλάγια του κεφαλιού της. Ο γοητευτικός σαρανταδυάχρονος ηθοποιός Ρικ Ντάλτον, με την καστανόχρωμη, καλοχτενισμένη και γυαλιστερή από την μπριγιαντίνη πομπαντούρ κόμη του, ακολουθεί ξωπίσω της.

Το χαμόγελο του Μάρβιν πλαταίνει καθώς σηκώνεται από την καρέκλα πίσω από το γραφείο του. Η δις Χίμελστιν προσπαθεί να κάνει τις συστάσεις, αλλά ο Μάρβιν τη διακόπτει. «Δις Χίμελστιν, μιας και μόλις τελείωσα έναν μαραθώνιο ταινιών του Ρικ Ντάλτον, οι συστάσεις δεν είναι απαραίτητες». Ο Μάρβιν εκμηδενίζει την απόσταση ανάμεσά τους και προσφέρει το χέρι του στον ηθοποιό που έγινε γνωστός για τις καουμπόικες ταινίες του. «Χαίρομαι για τη γνωριμία, Ρικ».

Ο Ρικ χαμογελάει και ανταλλάσσει με τον απζένητ μια στιβαρή χειραγία. «Ρικ Ντάλτον. Κύριε Σουόρτζ, σας ευχαριστώ για τον χρόνο σας».

Ο Μάρβιν τον διορθώνει. «*Σουόρτζ, όχι Σουόρτζς*».

Γαμώ την πουτάνα μου, θάλασσα τα έκανα κι είμαστε ακόμα στην αρχή, σκέφτεται ο Ρικ.

«Διάολε... χίλια συγγνώμη... *κύριε Σου-ΟΡΖ*».

Ο κύριος Σουόρτζ του σφίγγει το χέρι για μία τελευταία φορά και λέει: «Λέγε με Μάρβιν».

«Μάρβιν, λέγε με Ρικ».

«Ρικ...»

Τα χέρια τους χωρίζουν.

«Θα ήθελες να σου φέρει η δις Χίμελστιν κάτι να πεις;»

Ο Ρικ αρνείται την προσφορά με ένα νεύμα. «Όχι, όχι, δεν είναι ανάγκη».

Ο Μάρβιν επιμένει. «Είσαι σίγουρος; Δεν θα πάρεις κάτι; Έναν καφέ, μια κόκα κόλα, μια πέψι, ένα Σίμπα*»;

«Καλά», λέει ο Ρικ. «Μπορώ να πω έναν καφέ».

* Βραχύβιο αναψυκτικό, το οποίο παρήγε στις αρχές της δεκαετίας του '70 η Coca Cola Company. [Όλες οι υποσημειώσεις είναι του μεταφραστή.]

«Υπέροχα». Ο Μάρβιν χτυπάει φιλικά τον ηθοποιό στον ώμο και στρέφεται στη νεαρή γραμματέα του. «Δις Χίμελστιν, θα είχατε την ευγενή καλοσύνη να φέρετε στον φιλαράκο μου τον Ρικ έναν καφέ; Θα ήθελα κι εγώ έναν, παρακαλώ».

Η νεαρή γνέφει διακριτικά με το κεφάλι και διασχίζει το γραφείο. Καθώς κλείνει την πόρτα βγαίνοντας, ο Μάρβιν της φωνάζει: «Α, και ο καφές να μην είναι αυτό το νερόπλυμα ο Maxwell House που σερβίρουμε στην αίθουσα αναμονής. Περάστε μια βόλτα απ' το γραφείο του Ρεξ», τη συμβουλεύει ο Μάρβιν. «Έχει πάντα τον καλύτερο καφέ – αλλά μη μας φέρετε απ' τον τούρκικο», την προειδοποιεί ο Μάρβιν.

«Μάλιστα, κύριε Σουόρζ», απαντά η δις Χίμελστιν και στρέφεται στον Ρικ. «Πώς πίνετε τον καφέ σας, κύριε Ντάλτον;»

Ο Ρικ γυρίζει προς το μέρος της και αποκρίνεται: «Κατράμι, όπως ακριβώς μ' αρέσουν και οι γυναίκες μου».

Ο Μάρβιν αφήνει ένα γέλιο που μοιάζει με κλάξον ποδηλάτου, ενώ η δις Χίμελστιν καλύπτει το στόμα με το χέρι της και χαχανίζει διακριτικά. Προτού η γραμματέας κλείσει την πόρτα πίσω της, ο Μάρβιν προλαβαίνει να της φωνάξει: «Α, και δις Χίμελστιν; Δεν είμαι εδώ για κανέναν, εκτός κι αν η γυναίκα και τα παιδιά μου σκοτώθηκαν σε τροχαίο. Τώρα που το ξανασκέφτομαι βέβαια, αν η γυναίκα και τα παιδιά μου πέθαναν, τότε θα συνεχίσουν να είναι νεκροί και σε ένα μισάωρο από τώρα, οπότε δεν είμαι εδώ για κανέναν ανεξαιρέτως».

Ο ατζέντης κάνει νόημα στον ηθοποιό να καθίσει σε έναν από τους δύο δερμάτινους καναπέδες που είναι τοποθετημένοι ο ένας απέναντι από τον άλλο, με ένα γυάλινο τραπέζι του καφέ να τους χωρίζει, και ο Ρικ βολεύεται.

«Πρώτα απ' όλα», λέει ο ατζέντης. «Η γυναίκα μου, η Μέρι Άλις Σουόρτζ, σου στέλνει τα φιλιά της! Χθες βράδυ είχαμε διπλή προβολή με ταινίες σου στο σπιτικό μας σινεμά».

«Ουάου, νιώθω κολακευμένος και ντρέπομαι ταυτόχρονα», λέει ο Ρικ. «Ποιες ταινίες είδατε;»

«Το *Τάνερ* και τις *Δεκατέσσερις γροθιές του ΜακΚλάσκι*».

«Α, τουλάχιστον είδατε δύο απ' τις καλές», λέει ο Ρικ. «Ο Πολ Γουέντκος σκηνοθέτησε τον *ΜακΚλάσκι*. Είναι ο αγαπημένος μου σκηνοθέτης. Γύρισε και το *Γκίτζετ*. Ήταν να παίξω κι εγώ στην ταινία, αλλά τελικά έδωσαν τον ρόλο μου στον Τόμι Λάφλιν». Αμέσως, όμως, προσθέτει με μεγαλοψυχία: «Αλλά δεν πειράζει, ο Τόμι είναι καλό παιδί. Μου έδωσε τον πρώτο μου μεγάλο ρόλο στο θέατρο».

«Αλήθεια;» ρωτάει ο Μάρβιν. «Έπαιξες σε πολλές παραστάσεις;»

«Μπα», λέει ο Ρικ. «Βαρέθηκα να κάνω τα ίδια πράγματα ξανά και ξανά».

«Ωστε ο Πολ Γουέντκος είναι ο αγαπημένος σου σκηνοθέτης;» τον ρωτάει ο Μάρβιν.

«Ναι, αρχίσαμε να συνεργαζόμαστε απ' τις πρώτες του ταινίες. Έπαιξα στην ταινία που έκανε με τον Κλιφ Ρόμπερτσον, τη *Ναυμαχία των Κοραλλίων Νήσων*. Σ' ολόκληρη την ταινία ο Τόμι Λάφλιν κι εγώ αράζουμε σε μια γωνία του υποβρυχίου».

Ο Μάρβιν συνεχίζει με μια από τις περισπούδαστες δηλώσεις του για τη βιομηχανία του θεάματος. «Πολ Γουέντκος. *Υποτιμημένος αρτίστας της δράσης*».

«Πράγματι», συμφωνεί ο Ρικ. «Και όταν μου έδωσαν τον ρόλο στον *Κυνηγό κεφαλών*, δέχτηκε να σκηνοθετήσει επτά οχτώ επεισόδια».

«Το λοιπόν», συνεχίζει ο Ρικ, προσπαθώντας να αποσπάσει κοπλιμέντα, «ελπίζω η διπλή προβολή των ταινιών μου να μην έκανε τα μάτια και των δυο σας να πονέσουν».

Ο Μάρβιν γελάει. «Να έκανε τα μάτια μας να πονέσουν, λέει. Πάψε μωρέ, περάσαμε υπέροχα, υπέροχα σου λέω». Ο Μάρβιν συνεχίζει: «Η Μέρι Άλις κι εγώ είδαμε το *Τάνερ*. Η Μέρι Άλις δεν τρελαίνεται για τις πολύ βίαιες ταινίες, οπότε είδα τον *ΜακΚλάσκι* μόνος μου αφού έπεσε για ύπνο».

Ένα διακριτικό χτύπημα ακούγεται από την πόρτα, προτού η δις Χίμελστιν με τη μίνι φούστα της περάσει μέσα, φέρνοντας δύο κούπες με αχνιστό καφέ για τον Ρικ και τον Μάρβιν. Δίνει με προσοχή τα ροφήματα στους δύο κυρίους.

«Από το γραφείο του Ρεξ είναι ο καφές, σωστά;»

«Ο Ρεξ είπε ότι του χρωστάτε ένα πούρο».

Ο ατζέντης ρουθουνίζει. «Βρε τον τσιφούτη, το μοναδικό πράγμα που του χρωστάω είναι ένα χέρι ξύλο».

Και οι τρεις γελούν.

«Να 'στε καλά, δις Χίμελστιν, δεν σας χρειαζόμαστε κάτι άλλο».

Φεύγει, αφήνοντας τους δύο να συνεχίσουν τη συζήτησή τους για τη βιομηχανία του θεάματος, την καριέρα του Ρικ και, το σημαντικότερο, για το μέλλον του.

«Τι έλεγα;» αναρωτιέται ο Μάρβιν. «Α, ναι – για τις βίαιες ταινίες. Δεν αρέσουν στη Μέρι Άλις. Λατρεύει όμως τα γουέστερν από μικρή. Βλέπουμε γουέστερν από τότε που την κόρταρα. Απολαμβάνουμε να βλέπουμε μαζί γουέστερν και απολαύσαμε το *Τάνερ*».

«Πολύ χαίρομαι», λέει ο Ρικ.

«Συνήθως όταν έχουμε διπλή προβολή», του εξηγεί ο Μάρ-

βιν, «ώσπου να φτάσουμε στις τρεις τελευταίες μπομπίνες της πρώτης ταινίας, η Άλις αποκοιμείται στην αγκαλιά μου. Αλλά στον *Τάνερ* άντεξε μέχρι την τελευταία μπομπίνα – δηλαδή, μέχρι να πάει εννιάμισι. Ρεκόρ για τα στάνταρ της Μέρι Άλις».

Όσο ο Μάρβιν μιλάει στον Ρικ σχετικά με τη ρουτίνα του ευτυχημένου αυτού ζευγαριού, ο Ρικ πίνει μία γουλιά καυτό καφέ.

Ωπ, ωραίος καφές, σκέφτεται ο ηθοποιός. Αυτός ο Ρεξ πράγματι αγοράζει από το καλό χαρμάνι.

Ο Μάρβιν συνεχίζει. «Τελειώνει, λοιπόν, η ταινία και πάει για ύπνο. Ανοίγω τον υγραντήρα με τα πούρα Αβάνας μου, βάζω ένα ποτήρι κονιάκ και βλέπω μονάχος τη δεύτερη ταινία».

Ο Ρικ πίνει άλλη μία γουλιά από τον πεντανόστιμο καφέ του Ρεξ.

Ο Μάρβιν δείχνει την κούπα. «Ωραίο πράμα, ε;»

«Ποιο;» ρωτάει ο Ρικ, «ο καφές;»

«Όχι, ο παστουρμάς. Ο καφές, φυσικά», λέει ο Μάρβιν δίχως να χάσει την ευκαιρία.

«Είναι θεσπέσιος», συμφωνεί ο Ρικ. «Από πού τον αγοράζει;»

«Από ένα ντελικατέσεν στο Μπέβερλι Χιλς, αλλά δεν μου λέει από ποιο», λέει ο Μάρβιν κι έπειτα συνεχίζει να μιλάει για τις συνήθειες της Μέρι Άλις. «Το πρωί, αφού φάμε και φύγω για το γραφείο, έρχεται ο Γκρεγκ που χειρίζεται τη μηχανή προβολής και της βάζει την τελευταία μπομπίνα για να δει πώς τελειώνει η ταινία. Έτσι μας αρέσει να βλέπουμε ταινίες. Και μας βολεύει μια χαρά. Να ξέρεις, είχε μεγάλη περιέργεια να δει πώς τελειώνει ο *Τάνερ*».

Έπειτα, ο Μάρβιν προσθέτει: «Πάντως είχε καταλάβει ότι

στο τέλος θα αναγκαζόσουν να σκοτώσεις τον πατέρα σου, τον Ραλφ Μίκερ».

«Ε, ναι, αυτό είναι το θέμα με τη συγκεκριμένη ταινία», λέει ο Ρικ. «Δεν είναι το *αν* θα σκοτώσω τον πατέρα, είναι το *πότε* θα το κάνω. Και δεν είναι το *αν* ο Μάικλ Κάλαν, ο ευαίσθητος αδερφός, θα με σκοτώσει – είναι το *πότε*».

Ο Μάρβιν συμφωνεί. «Ναι, σωστά. Και οι δυο μας πάντως λέγαμε πόσο καλή χημεία είχατε με τον Ραλφ Μίκερ».

«Ναι κι εγώ το ίδιο πιστεύω», αποκρίνεται ο Ρικ. «Παίξαμε *ωραία* τον πατέρα με τον γιο. Εκείνος ο γαμημένος ο Μάικλ Κάλαν όμως έπαιζε λες και ήταν υιοθετημένος. Αλλά ο Ραλφ έπαιξε σαν να ήταν ο πατέρας μου».

«Ο λόγος για τον οποίο ταιριάζατε ήταν η προφορά σας. Μιλάτε σχεδόν με τον ίδιο τρόπο».

Ο Ρικ γελάει. «Ειδικά αν συγκρίνουμε το πώς μιλάει ο Μάικλ Κάλαν, σαν σέρφερ από το Μαλιμπού».

Ωπα, σκέφτεται ο Μάρβιν, αυτή είναι η δεύτερη φορά που ο Ρικ μειώνει τον συμπρωταγωνιστή του στο *Τάνερ*, τον Μάικλ Κάλαν. Κακό σημάδι. Φανερώνει άνθρωπο μίζερο, που του αρέσει να κατηγορεί τους άλλους. Ο Μάρβιν, ωστόσο, κρατάει τις σκέψεις αυτές για τον εαυτό του.

«Ο Ραλφ Μίκερ ήταν εξαιρετικός», λέει ο Ρικ στον ατζέντη. «Άνετα ο καλύτερος ηθοποιός με τον οποίο έχω συνεργαστεί ποτέ και φαντάσου ότι έχω παίξει με τον Έντουαρντ Τζ. Ρόμπινσον! Είχε παίξει και σε δύο από τα καλύτερα επεισόδια του *Κονηγού κεφαλών*».

Ο Μάρβιν επανέρχεται στη χθεσινοβραδινή προβολή των δύο ταινιών του Ρικ Ντάλτον. «Και κάπως έτσι φτάνουμε στις *Δεκατέσσερις γροθιές του ΜακΚλάσκι!* Τι ταινία! Πόσο διασκε-

δαστική». Κάνει ότι ρίχνει με ένα αυτόματο. «Πυροβολισμοί! Σκοτωμοί! Πόσους Γερμαναράδες σκότωσες στην ταινία;» ρωτάει ο Μάρβιν. «Εκατό; Εκατόν πενήντα;»

Ο Ρικ γελάει. «Δεν τους μέτρησα κιόλας, αλλά ναι, πρέπει να ήταν γύρω στους εκατόν πενήντα».

Ο Μάρβιν βλαστημά μονάχος του. «Γαμημένοι Γερμαναράδες. Μπάσταρδοι... Μόνος σου δεν χειριζόσουν το φλογοβόλο;»

«Μόνος δεν θα πει τίποτα», λέει ο Ρικ. «Δεν μπορείς να φανταστείς τι δύναμη έχει αυτό το διαολεμένο όπλο, δεν θες να βρίσκεσαι απέναντί του. Έκανα εξάσκηση τρεις ώρες την ημέρα για δύο ολόκληρες εβδομάδες για να μάθω πώς να χειρίζομαι αυτόν τον δράκο. Και για να πω την αλήθεια, όχι μόνο για να φαίνομαι ωραίος στην ταινία, αλλά και επειδή είχα κατουρηθεί επάνω μου».

«Απίστευτο», λέει εντυπωσιασμένος ο ατζέντης.

«Ξέρεις, από τύχη πήρα τον συγκεκριμένο ρόλο», λέει ο Ρικ στον Μάρβιν. «Αρχικά ήταν να τον πάρει ο Φάμπιαν. Και οχτώ μέρες πριν αρχίσουν τα γυρίσματα, σπάει τον ώμο του σε ένα επεισόδιο του *Βιρτζίνιαν*. Ο κύριος Γουέντκος με θυμήθηκε και ζήτησε από τα μεγάλα κεφάλια της Columbia να με δανειστούν από τη Universal για να γυρίσουμε τον *ΜακΚλάσκι*». Ο Ρικ ολοκληρώνει την ιστορία με τον συνηθισμένο του τρόπο: «Γύρισα πέντε ταινίες όσο είχα συμβόλαιο με τη Universal. Και η πιο επιτυχημένη μου; Εκείνη που έκανα δανεικός στην Columbia».

Ο Μάρβιν βγάζει μια χρυσή ταμπακιέρα από την εσωτερική τσέπη του σακακιού του και την ανοίγει. Την προσφέρει στον Ρικ. «Να σε κεράσω ένα Kent;»

Ο Ρικ παίρνει ένα τσιγάρο.

«Σου αρέσει η ταμπακιέρα;»

«Είναι πολύ όμορφη».

«Είναι δώρο από τον Τζόζεφ Κότεν, έναν από τους πιο αγαπημένους μου πελάτες».

Ο Ρικ κοιτάζει τον Μάρβιν με το στόμα ανοιχτό, όπως ακριβώς περίμενε ο ατζέντης.

«Του βρήκα ρόλο σε μια ταινία του Σέρτζιο Κορμπούτσι και άλλη μια του Ισίρο Χόντα και ήθελε να μου εκφράσει την ευγνωμοσύνη του».

Τα ονόματα αυτά δεν λένε κάτι στον Ρικ.

Ο κύριος Σουόρζ χώνει την ταμπακιέρα στην εσωτερική τσέπη του και ο Ρικ βγάζει σβέλτα τον αναπτήρα του από την τσέπη του παντελονιού. Ξεκαπακώνει τον ασημένιο Ζίρρο και ανάβει με επιδέξιες κινήσεις τα δύο τσιγάρα. Αφού τα ανάψει, κατεβάζει το καπάκι του αναπτήρα με θόρυβο. Ο Μάρβιν χαχανίζει με αυτή την επίδειξη και ρουφάει άπληστα τον καπνό.

«Τι καπνίζεις;» ρωτάει ο Μάρβιν τον Ρικ.

«Capitol W Light», λέει ο Ρικ. «Αλλά κάνω και Chesterfield, Red Apple και –μη γελάσεις– Virginia Slim».

Ο Μάρβιν γελάει.

«Μου αρέσει η γεύση τους, το παραδέχομαι», λέει ο Ρικ προς υπεράσπισή του.

«Γελάω με τα Red Apple», διευκρινίζει ο Μάρβιν. «Αυτά τα τσιγάρα είναι πραγματική προσβολή στον καπνό».

«Ήταν χορηγός στον *Κυνηγό κεφαλών*, οπότε τα συνήθισα. Επιπλέον, σκέφτηκα ότι θα έκανε καλό στην εικόνα μου αν με έβλεπαν να τα καπνίζω δημοσίως».

«Ναι, πολύ σοφή κίνηση», λέει ο Μάρβιν. «Λοιπόν, Ρικ, ο

Σιντ είναι ο ατζέντης σου και μου ζήτησε να σου κλείσω ραντεβού».

Ο Ρικ γνέφει αργά.

«Ξέρεις γιατί μου ζήτησε να σε δω;»

«Για να αποφασίσεις αν θέλεις να συνεργαστούμε;» απαντά ο Ρικ.

Ο Μάρβιν γελάει. «Ναι, προφανώς. Αλλά αυτό που θέλω να πω είναι... Ξέρεις τι δουλειά ακριβώς κάνω στη William Morris;»

«Ναι», λέει ο Ρικ. «Είσαι ατζέντης».

«Ναι, αλλά έχεις ήδη ατζέντη, τον Σιντ. Αν ήμουν απλώς ένας ατζέντης, τώρα δεν θα βρισκόσουν εδώ», λέει ο Μάρβιν.

«Ναι, είσαι σπέσιαλ ατζέντης», λέει ο Ρικ.

«Σπέσιαλ είμαι σίγουρα», απαντά ο Μάρβιν. Έπειτα, στρέφει το αναμμένο τσιγάρο του στον Ρικ. «Αλλά θέλω εσύ να μου πεις τι ρόλο πιστεύεις ότι θα βρώ».

«Απ' όσο ξέρω», λέει ο Ρικ, «απ' όσο μου εξήγησαν, δηλαδή, βρίσκεις σε διάσημους Αμερικανούς ηθοποιούς ρόλους σε ξένες παραγωγές».

«Μπίνγκο», λέει ο Μάρβιν.

Τώρα που οι δυο τους συντονίστηκαν στο ίδιο μήκος κύματος, τραβούν γερές τζούρες από τα τσιγάρα τους. Ο Μάρβιν φυσάει τον καπνό και μπαίνει στο ψητό: «Λοιπόν, Ρικ, αν τελικά συνεργαστούμε, ένα από τα πρώτα πράγματα που θα μάθεις για μένα είναι ότι *τίποτα*... και το εννοώ, *τίποτα* δεν είναι σημαντικότερο από τους πελάτες μου. Και ο λόγος για τον οποίο έχω επαφές με Ιταλούς, Γερμανούς, Ιάπωνες και Φιλιππινέζους παραγωγούς είναι τόσο οι πελάτες που εκπροσωπώ όσο και αυτό που οι πελάτες μου εκπροσωπούν. Σε αντίθεση

με άλλους ατζέντηδες, δεν εκπροσωπώ *τελειωμένους*. Έχω πελάτες από την *αφρόκρεμα του Χόλιγουντ*. Τον Βαν Τζόνσον, τον Τζόζεφ Κότεν, τον Φάρλεϊ Γκρέιντζερ, τον Ρας Τάμπλιν, τον Μελ Φερέρ».

Ο ατζέντης προφέρει το κάθε όνομα σαν να απαριθμεί τα πρόσωπα που έχουν σκαλιστεί στο Όρος Ράσμορ του Χόλιγουντ.

«Προσωπικότητες από την αφρόκρεμα του Χόλιγουντ, με ολίγη από κλασικούς ηθοποιούς!»

Ο ατζέντης δίνει ένα θρυλικό παράδειγμα: «Όταν ο Λι Μάρβιν έχασε τον ρόλο του συνταγματάρχη Μόρτιμερ στη *Μονομαχία στο Ελ Πάσο* επειδή μπεκρόπινε –τρεις εβδομάδες πριν αρχίσουν τα γυρίσματα– *εγώ* ήμουν εκείνος που έπεισε τον Σέρτζιο Λεόνε να έρθει στο ξενοδοχείο Sportsmen's Lodge και να πει καφεδάκι με τον Λι Βαν Κλιφ, που είχε εν τω μεταξύ κόψει το ποτό».

Ο ατζέντης αφήνει λίγο χρόνο ώσπου η ιστορία του να κατακαθίσει. Στη συνέχεια, τραβώντας μία χαλαρή τζούρα από το τσιγάρο του, βγάζει τον καπνό και κάνει άλλη μία από τις διάσημες δηλώσεις του: «Και τα υπόλοιπα, όπως λένε, είναι *ιστορία του νέου γουέστερν*».

Ο Μάρβιν καρφώνει με το βλέμμα τον ηθοποιό που κάθεται απέναντί του, πίσω από το γυάλινο τραπεζάκι του καφέ. «Άκου, Ρίκι, ο *Κυνηγός κεφαλών* ήταν ωραία σειρά κι ήσουν καλός. Ένα σωρό κόσμος έρχεται σ' αυτή την πόλη και γίνεται διάσημος με το τίποτα. Ρώτα και τον Γκάρντνερ ΜακΚέι να σου πει».

Ο Ρικ γελάει με τη σπόντα για τον Γκάρντνερ ΜακΚέι. Ο Μάρβιν συνεχίζει: «Αλλά ο *Κυνηγός κεφαλών* ήταν μια τίμια

σειρά κι αυτό είναι παράσημο για σένα. Τώρα, όμως, πρέπει να κοιτάξεις το μέλλον σου... Αλλά πριν προχωρήσουμε στο μέλλον σου, ας ξεκαθαρίσουμε δυο πραγματάκια».

Όση ώρα καπνίζουν, ο Μάρβιν αρχίζει να κάνει μια σειρά ερωτήσεων στον Ρικ, λες και είναι είτε παρουσιαστής τηλεπαιχνιδιού γνώσεων είτε ανακριτής του FBI.

«Ο *Κυνηγός κεφαλών* προβαλλόταν στο NBC, σωστά;»

«Ναι, στο NBC ήταν».

«Πόση;»

«Πόση τι;»

«Πόση διάρκεια είχε κάθε επεισόδιο;»

«Ήταν μισάωρο, άρα είκοσι τρία λεπτά καθαρός χρόνος, συν τις διαφημίσεις».

«Και πόσο καιρό κράτησε;»

«Ξεκινήσαμε το φθινόπωρο της τηλεοπτικής σεζόν '59-'60».

«Και πότε το έκοψαν;»

«Στα μέσα της σεζόν '63-'64».

«Το έδειξαν έγχρωμο;»

«Όχι».

«Πώς πήρες τον ρόλο; Σ' τον έδωσαν έτσι απευθείας, ή μήπως το κανάλι σε προετοίμασε σιγά σιγά;»

«Έκανα μια γκεστ εμφάνιση στις *Ιστορίες της Γουέλς Φάργκο*. Έπαιξα τον Τζέσε Τζέιμς».

«Άρα, κάπως έτσι τράβηξες την προσοχή τους».

«Ναι. Αναγκαστικά πέρασα από οντισιόν και έδωσα τον καλύτερο εαυτό μου. Αλλά ναι, έτσι έγινε».

«Πες μου για τις ταινίες που γύρισες στο μεταξύ».

«Η πρώτη», λέει ο Ρικ, «ήταν η *Επανάσταση των Κομάντσι*,

μαζί με τον Ρόμπερτ Τέιλορ, που τότε ήταν στη δύση του. Αλλά βλέπεις, αυτός ο ρόλος με τυποποίησε σχεδόν σε όλες τις ταινίες μου», εξηγεί ο Ρικ. «Έπαιζα τον νεαρό δίπλα σε έναν μεγαλύτερο τύπο. Εγώ μαζί με τον Ρόμπερτ Τέιλορ. Μετά, με τον Στιούαρτ Γκρέιντζερ. Εγώ και ο Γκλεν Φορντ. Δεν έπαιζα ποτέ *μόνος*», λέει ο ηθοποιός με κάποια αγανάκτηση. «Πάντα με έβαζαν να παίζω μαζί με κάποιον παππού».

«Ποιος σκηνοθέτησε την *Επανάσταση των Κομάντσι*;» ρωτάει ο Μάρβιν.

«Ο Μπαντ Σπρίνγκστιν».

Ο Μάρβιν κάνει μια επισήμανση: «Στο βιογραφικό σου παρατήρησα ότι συνεργάστηκες με ένα σωρό από εκείνους τους σκηνοθέτες που γύριζαν καουμπόικα για τη Republic Pictures. Με τον Σπρίνγκστιν, τον Γουίλιαμ Γουίντνι, τον Χάρμον Τζόουνς, τον Τζον Ίνγκλις, σωστά;»

Ο Ρικ γελάει. «Ναι, τους συνήθεις υπόπτους». Έπειτα διευκρινίζει: «Αλλά ο Μπαντ Σπρίνγκστιν δεν ήταν ένας απλός διεκπεραιωτής. Ο Μπαντ δεν γύριζε *απλώς* μια ταινία που έπρεπε να γυριστεί. Ο Μπαντ ήταν διαφορετικός από τους υπόλοιπους».

Αυτό τραβάει την προσοχή του Μάρβιν. «Σε τι διέφερε δηλαδή;»

«Ε;» ρωτάει ο Ρικ.

«Σε τι διέφερε ο Μπαντ από τους υπόλοιπους σκηνοθέτες που απλώς διεκπεραιώναν τις ταινίες;» ρωτάει ο Μάρβιν.

Ο Ρικ δεν έχει ανάγκη να σκεφτεί πολύ για να απαντήσει, επειδή κατάλαβε τη διαφορά πριν από κάμποσα χρόνια, όταν έκανε ένα πέρασμα από τη σειρά *Ελικόπτερα* με τον Κρεγκ Χιλ, σε σκηνοθεσία του Μπαντ.